

# РЕШЕНИЕ

№ 3953

гр. София, 16.07.2020 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав**, в публично заседание на 22.06.2020 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Пламен Горелски**

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **11180** по описа за **2017** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е проведено по реда на Глава единадесета от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди.

Делото е образувано по искова молба от управителя на „А. И.“ ОДД, срещу Република България, представлявана от министъра на финансите, с претенции за обезщетяване на: имуществени вреди и пропуснати ползи, в размер на 3 597 000 лева; неимуществени вреди – 300 000 лева. Според ищеца, така дефинираните вреди са (цитати, запазен правопис): „във връзка с Решение № 518/05/04.2017 г. на Дирекция ОДОП С., с което контролният орган окончателно отменя РА № Р-2202-1404332-091-001/21.05.2015 г. на НАП С.; увреждащото противоправно поведение на НАП има две проявни форми- издаване и изпълнение (12.12.2014 г. – вписване запор върху всички банкови сметки на дружеството е публичен регистър на особените залози; 2016 г. – извършване опис на автомобил на дружеството) на РА, и изпълнение на поръчка срещу икономически субект с цел чужда облага, чрез РА който впоследствие е отменен на 05.04.2017 г.; НАП предприема преждевременно изпълнение по недействителен РА, преди да изчака дружеството да приключи със защитата си, което нарушава правото на ЕС да не се предприема изпълнение преди изчерпване всички форми на защита на лицето...“. Твърди се още, че: с налагането на запор върху банковите сметки дружеството било лишено „от правото и възможността му да изплаща заплати на служителите си, да получава оборотни средства и да работи, т.е. – на практика спира дейността му; издавайки РА (отменен), НАП С.

недобросъвестно и като опит за злоупотреба с право е изпълнила поръчка срещу икономически субект, с цел zlepоставянето му и постигане на облага за трети, заинтересовани лица; частен съдебен изпълнител Д., във връзка три изпълнителни листа (неуточнени), с които се снабдила „Ю. България“ „е разпродала бързо и на безценица, чрез публичен търг на 31.05.2014 г. „всичките активи на дружеството, които били ипотекирани по три банкови кредита“ и в резултат на това имуществената щета за дружеството е 992 000 лева“. След тези твърдения, без предварителни уточнения и обяснения се сочи и друг „вредоносен резултат – разваляне на предварителния договор за УПС за обект В. 18“. Пропуснатите ползи – „неосъществено увеличаване на имуществото в резултат от деянието“ са оценени на 2 605 000 лева – сума, която според ищеца „компенсира провалената реализация на три проекта на дружеството, приложени към настоящата молба в табличен вид“, с „очаквана печалба за 4 708 000 лева, период 2013-2017 г.“. Претенцията за неимуществени вреди (300 000 лева) е обоснована с (цитат, запазен правопис): „произтичаща от гореописаното обща несигурност, която възниква във финансовите дела на фирмата, както и чувството за безсилие и липсата на сигурност изпитана от управителя ѝ и собствениците на дружеството от действията на НАП“.

С Разпореждане от 28.11.2017 г. първоначално определеният съдия – докладчик е дал указания на ищеца, за отстраняване нередовности на исковата молба. С молба от 19.12.2017 г. ищецът е внесъл уточнения, които са дали основание на Съда да съобщи на страните (ищец – [фирма] и ответник – НАП) с Определение № 2364/13.04.2018 г. проект на доклад по делото, с който е прието, че обстоятелствата, на които ищецът основава претендираните права са (цитат): „с Ревизионен акт (РА) №1309437 от 29.11.2013 г. са установени допълнителни задължения на дружеството по ЗКПО и ЗДДС; РА е отменен с решение № 859 от 16.05.2014 г. на директора на ДОДОП, като е възложена повторна ревизия; ищецът свързва началото на исковия период с издаването на този РА; повторната ревизия приключва с РА №Р-2202-1404332-091-001 от 21.01.2015 г., издаден от орган по приходите, са установени допълнителни задължения за корпоративен данък по ЗКПО в размер на 70 310,55 лв, по ЗДДС в размер на 99 219,69 лв. и лихви в размер на 88 408 лв.; РА е бил обжалван пред директора на ДОДОП, но органите по приходите са преминали към предварително изпълнение на РА, без да изчакат решението на горестоящия орган; на 12.12.2014 г. публичният изпълнител към НАП Б. Д. е наложила заповест на всички банкови сметки на дружеството и е вписала заповеста в регистъра на особените залози; в резултат на наложените заповести [фирма] - кредитор на дружеството е обявила предсрочна изискуемост на кредитите и е преминала към принудително изпълнение срещу ипотекираните в полза на банката недвижими имоти; на 31.05.2014 г. частен съдебен изпълнител Д. е продала на публичен търг всички активи на дружеството, които са били ипотекирани в полза на [фирма] на цена, по-ниска от пазарната към м.04.2015 г., при което за дружеството е реализирана щета в размер на 992 000 лева; продадените активи са, както следва: ресторант с пазарна стойност 744 000 лв., продаден за 233 000 лв.; магазин с пазарна стойност 458 000 лв., продаден за 317 000 лв.; изба № 14 с пазарна стойност 4 000 лева, продадена за 0 лв.; изба № 15 с пазарна стойност 4 000 лева, продадена за 0 лв.; подземен гараж № 1 с пазарна стойност 40 000 лв., продаден за 23 000 лв.; 6)изба №1 с пазарна стойност 4 000 лева, продадена за 0 лв.; неправомерно установените данъчни задължения са причинили пропуснати ползи на дружеството, в размер на 2 605 000 лева, изразяващи се в

невъзможност да се реализират три проекта и да се получат приходи от тях; последица от запорирането на банковите сметки и изпълнителните производства срещу дружеството е развалянето на сключен предварителен договор за учредяване право на строеж за обект, находящ се в [населено място], на [улица], с разгърната застроена площ 1 300 кв.м.; друга последица е невъзможността да се построи и продаде сграда на [улица], с разгърната застроена площ 1 300 кв.м.; за периода на ревизионното производство дружеството е претърпяло неимуществени вреди, изразяващи се в: обща несигурност, която възниква във финансовите дела на фирмата; чувство на безсилие, изпитано от управителните органи и от съдружниците; нахвърнен обществен престиж, пропуснати възможности за професионална реализация; с Решение №518/05.04.2017 г. на директора на ДОДОП РА № Р-2202-1404332-091-001 от 21.01.2015 г. е изцяло отменен“. Предвид уточняващата молба, въпреки съдържащите се в нея противоречия настоящият съдебен състав приема, че ищецът е определил периода, през който е претърпял твърдените вреди, с начало 29.11.2013 г. (датата на издаване на първия РА, № 1309437, отменен с Решение № 859/16.05.2014 г. на директора на Дирекция „ОДОП“ – С.) и с край -18.12.2017 г., „когато публично е оповестена подвеждаща информация, засягаща по – специално доброто име и реномето на компанията...“.

В съдебното производство ищецът е представляван от управителя на дружеството с ограничена отговорност, който: е поддържал исковата молба; не е възразил срещу изготвения и надлежно съобщен от Съда доклад по чл. 146, ал. 1 ГПК; заявил е искане за съдебна икономическа експертиза, която Съдът е допуснал, но впоследствие, с протоколно определение от 25.09.2019 г. е заличил, указвайки на ищеца да представи: доказателства за балансовата стойност на ресторант, на [улица] към края на 2012 г. и началото на 2013 г., както и доказателства, на каква стойност е бил продаден имотът, от ЧСИ Д.. Опитвайки се да изпълни тези указания, ищецът представи пред настоящия съдебен състав (л.л. 358-414 от делото) „опис на заявление с щети“ (л. 358 от делото), съдържащ: вече дадени с исковата молба описания на факти, таблици с изчисления на твърдените, понесени от дружеството „щети“; счетоводен баланс към 31.12.2008 г.; справка за дълготрайни активи, към 31.12.2010 г., съдържаща само числа; счетоводен баланс към 31.12.2010 г., съдържащ само числа, без имена и подпис на лицето, което е изготвило баланса; нотариални актове; фотоснимки с добавени коментари; издаден от СГС, по гр. дело № 4953/2007 г. изпълнителен лист, с който [фирма] е осъдено да възстанови на девет физически лица съдебни разноси по същото дело и такива по въззивното. Управителят на ищцовото дружество не заявява претенция за възстановяване разноси за водене на делото. Допълнително е представил писмена защита, към която за пореден път е приложил вече налични по делото документи, снимки и пр.

Упълномощеният от ответника юрисконсулт оспорва исковата молба, както по отношение основаниято, така и относно размера на претенциите, мотивирайки и доводи за процесуална нередовност, за което е представил писмен отговор и писмена защита. Желает юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава мотивирано заключение за неоснователност и недоказаност на исковата молба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, като съобрази характера на производството от процесуална страна, както и заявените с исковата молба претенции, доводите на страните и доказателствата, приема че исковата молба е процесуално допустима за

разглеждане. Макар изложените в нея факти и обстоятелства (вкл. направените уточнения) да не са структурирани в логическа последователност и в известна степен да са неясни Съдът приема, че исковата молба и уточненията ѝ изпълняват формално изискванията на чл. 127, ал. 1 и ал. 2 ГПК, защото: е посочена цената на иска, отделно за имуществени вреди и пропуснати ползи, и за неимуществени вреди; отграничен е все пак период, през който се твърди да са настъпили вредите; изложени са факти и обстоятелства, на които се основават исковите; дефинирани са исканията на ищеца. Възраженията на ответника за противното касаят основателността на претенциите. Съдът приема също, че на ищеца е указана достатъчно ясно и подробно доказателствената тежест, която носи, за установяване и доказване на претенциите, които е предявил срещу ответника, като му е осигурена пълна възможност да организира защитата си.

#### От фактическа страна.

Каза се, че за да претендира обезщетяване на претърпени имуществени вреди (финансови загуби и пропуснати ползи) и неимуществени вреди ищецът [фирма] се позовава на следните факти, осъществяването на които ответникът не е оспорил, и които се установяват от приетите по делото писмени доказателства: издаден Ревизионен акт № 1309437/29.11.2013 г., отменен с Решение № 859/16.05.2014 г. на директора на Дирекция „ОДОП“ – С., с което са дадени указания за извършване на нова ревизия; издаден след повторната ревизия Ревизионен акт № Р-2202-1404332-091-001/21.01.2015 г., с който са установени допълнителни задължения за корпоративен данък по ЗКПО, в размер на 70 310,55 лв., по ЗДДС, в размер на 99 219,69 лв. и лихви - 88 408 лв.; този РА е отменен в производство по Глава осемнадесета ДОПК, с Решение № 518/05.04.2017 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ – С.; на 12.12.2014 г. публичен изпълнител е наложил запор на всички банкови сметки на дружеството, като запорът в бил вписан и в Регистъра на особените залози; [фирма] - кредитор на дружеството е обявила предсрочна изискуемост на кредитите и е преминала към принудително изпълнение срещу ипотекираните в полза на банката недвижими имоти; на 31.05.2014 г. частен съдебен изпълнител Д. е продала на публичен търг ипотекираните в полза на [фирма] недвижими имоти.

#### От правна страна.

Съдът приема, че исковата молба е неоснователна и недоказана.

Исковите за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове се разглеждат по реда на Глава единадесета АПК (чл.чл. 203-206), а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Член 1 от ЗОДОВ постановява, че Държавата отговаря за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове. За да възникне правото на иск за обезщетение по този ред, съответно, за да бъде доказана основателността на такъв иск е задължително да бъде установено по несъмнен начин наличието на следните предпоставки, които да са взаимно свързани, а именно: причинени вреди (в случая – имуществени и неимуществени); незаконосъобразен акт на орган или длъжностно лице на Държавата, отменен по съответния ред административен акт (в случая – Ревизионен акт № 1309437/29.11.2013 г., отменен с Решение № 859/16.05.2014 г. на директора на Дирекция „ОДОП“ – С.; издаден след повторната ревизия Ревизионен акт № Р-2202-1404332-091-001/21.01.2015 г., отменен с Решение № 518/05.04.2017 г.

на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ – С.); пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт и настъпилата вреда (вреди).

Предвид така очертания фактически състав и по аргумент от чл. 4 ЗОДОВ, на изследване в процесния случай подлежи: 1. причинени ли са на ищеца [фирма] твърдените от него имуществени вреди, съответно - пропуснал ли е да реализира ползи (печалба), и неимуществени вреди (за дружеството, за управителя му и за „управителните органи“) по причина незаконосъобразните РА № 1309437/29.11.2013 г. и РА № Р-2202-1404332-091-001/21.01.2015 г. и/или по причина незаконосъобразни действия от страна на органи по приходите; 2. установява ли се от ищеца (доказва ли се) пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразните два ревизионни акта и/или действия на органи по приходите, и евентуално настъпилите вреди (имуществени и неимуществени). На тези въпроси Съдът отговаря отрицателно. В исково производство като настоящото, в тежест на ищеца е, в условията на т. нар. „пълно и главно доказване“ да установи и докаже, посредством допустимите доказателствени средства твърденията си за осъществяването на факти и обстоятелства, от които черпи благоприятни последици. Такова доказване не е проведено успешно.

Изводът за неоснователност и недоказаност на исквата молба в частта, относно претенциите за имуществени вреди, вкл. пропуснати ползи Съдът обосновава със следните аргументи.

Стана ясно, че според ищеца неблагоприятните последици за дружеството са започнали от датата на издаване на първия РА - № 1309437/29.11.2013 г., но вредите се обвързват със събитие, случило се след тази дата - наложен на 12.12.2014 г. от публичен изпълнител заповед на банкови сметки на дружеството и вписване на заповедта в Регистъра на особените залози. Датата 29.11.2013 г., макар да не е изрично уточнено следва да се вземе предвид досежно твърдението за причинени неимуществени вреди. Каза се по – горе още, че ищецът свързва пропускането на ползи с твърдението за „неосъществено увеличаване на имуществото в резултат от деянието“, 2 605 000 лева – сума, която според ищеца „компенсира провалената реализация на три проекта на дружеството, приложени към настоящата молба в табличен вид“, с „очаквана печалба за 4 708 000 лева, период 2013-2017 г.“. Към исквата молба са приложени някакви таблици (л.л.21-23 от делото), в които обаче са описани имоти (ресторант, магазин, изба 14, изба 15, офис, изба 1, ПГ 1) с посочени в отделни колони: „себестойност като ДМА“, „пазарна оценка вещо лице“, „продадено на цена“, „разлика“. Таблиците очевидно са изготвени от управителя на дружеството – ищец, макар да не са подписани, но данните в тях не са подкрепени с каквито и да било доказателства. От друга страна, обвързването на иска за пропуснати ползи с тези таблици е нелогично, понеже данните от таблиците може да бъдат отнесени към твърдението за преки имуществени загуби от това, че имотите са продадени чрез търг на цени, по – ниски от пазарните. Като „пропусната полза“ следва да се приеме осуетяване на възможност за реално увеличаване имуществото на едно лице, в резултат от незаконосъобразен административен акт на административен орган. Според чл. 82 от Закона за задълженията и договорите, „обезщетението обхваща претърпяната загуба и пропуснатата полза, доколкото те са пряка и непосредствена последица от неизпълнението и са могли да бъдат предвидени при пораждане на задължението...“. По аргумент и от Тълкувателно решение № 3/12.12/2012 г. на ВКС, по тълк. дело №

3/2012 г.: „при предявен иск по [чл. 82 33Д](#) за обезщетяване на вреди под формата на пропуснати ползи, произтичащи от забавено изпълнение на задължение ..., трябва да съществува сигурност за увеличаване на имуществото на кредитора, която сигурност не се предполага; на обезщетяване подлежат не всички пропуснати от възложителя ползи, а само тези, които са били предвидими за страните по сделката към момента на пораждане на задължението и са пряка и непосредствена последица от неговото неизпълнение. Това са ползите, чието пропускане, с оглед специфичните за случая обстоятелства и при проявена грижа на добрия стопанин/добрия търговец, страните са могли и са били длъжни да предположат и което е причинено именно от неизпълнението, т. е. което представлява негов необходим и закономерен резултат“. Твърдяното от ищеца проваляне на „реализация на три проекта на дружеството“, за което претендира „компенсиране“ с 2 605 000 лева остана недоказано. Ищецът сочи конкретно само два „проекта“ - развалянето на сключен предварителен договор за учредяване право на строеж за обект, находящ се в [населено място], на [улица], с разгърната застроена площ 1 300 кв.м.; невъзможността да се построи и продаде сграда на [улица], с разгърната застроена площ 1 300 кв.м. Не представя обаче каквито и да е доказателства, за да установи и докаже това твърдение, т.е. – че по причина именно двата ревизионни акта и от действия на органи по приходите е било обективно невъзможно [фирма] да реализира посочените „проекти“ и така да се лиши от иначе сигурна печалба. Представеният предварителен договор от **17.01.2008 г.** (л. 224) за учредяване право на строеж върху УПИ на [улица] не е достатъчен да установи и докаже ищцовото твърдение. С този договор (чл. 3, ал. 1) сключването на окончателен договор е обвързано с получаването на разрешение за строеж на сградата, но ищецът не обяснява, защо в продължение на почти шест години след предварителния договор, т.е. до издаването на първия процесен РА № 1309437/29.11.2013 г. не се е снабдил с разрешение за строеж и как именно ревизионният акт е създал пречки за това.

Приложената на л. 159 схема за изпълнение на проекта, на [улица], както и схемите на л.л. 160-163 не представляват писмени доказателства, съответно – нямат доказателствена стойност, понеже не е посочен авторът им и не са подкрепени с други, безспорни преки и/или косвени доказателства. Приложените на л.л. 177-214 предварителен договор и два нотариални акта касаят други имоти и други страни. Същото се отнася и за нотариалните актове на л.л. 289-292, на л.л. 409-412. В. ищецът не обоснова, съответно не доказва как е формирана исковата претенция от 2 605 х. лева, като пропуснатата полза, респ. – имало ли е [фирма] сключени договори за продажби на имоти, на какви цени. Относно твърдението за причинени имуществени вреди, в резултат на запорирането на банкови сметки.

Логично е запорирането на банкови сметки, независимо от размера на наличните в тях към определен момент парични средства да е затруднявало

търговската дейност на дружеството, но това обстоятелство подлежи на пряко доказване и не може да бъде предполагаемо. И в тази насока ищецът не сочи каквито и да било конкретни данни, респ. – не доказва с писмени доказателства: с какви размери на парични средства е разполагал по отделни банкови сметки, съответно не доказва, че поради запорите на сметки дружеството било лишено *„от правото и възможността му да изплаща заплати на служителите си, да получава оборотни средства и да работи, т.е. – на практика спира дейността му“*, т.е. не сочи и не доказва: действително неизплащане на иначе дължими (начислени) трудови възнаграждения – данни за осчетоводяване на трудови възнаграждения, суми, брой работници/служители, период; ангажираност за изпълнение на конкретни поръчки, провалено поради запорирането на сметки (договори за поръчки, за доставки и пр.). Неподкрепено с доказателства е и твърдението, че именно запорирането на банкови сметки е причина банката – кредитор да пристъпи към предсрочно събиране на предоставените кредити, чрез принудително изпълнение върху ипотекираните имоти. Останалите, неколккратно представяни от ищеца, и некомментираны изрично с настоящото съдебно решение документи (напр. - вече споменатите нотариални актове, становище на главен асистент в БАН, относно словосъчетанието „бирническо удостоверение“, части от книгата „България над всичко и над всички“) и снимки, нямат пряко отношение към предмета на спора.

Недоказано и необосновано остана и твърдението за понесени неимуществени вреди, както поради това, че не се доказва основателността на претенциите за имуществени вреди, така и поради недоказаността на пряка причинно-следствена връзка между двата ревизионни акт и действия на органи по приходите. В тази насока пред Съда са разпитани четирима свидетели (протокол на л. 246), единият от които (свидетелят И. К. В., за когото от протокола не става ясно, какъв специалист е) е дал показания и относно здравословното състояние на управителя на дружеството ищец преди и след „проблемите“ му, като е поставил и диагноза за стресов синдром, с неблагоприятна прогноза за овладяване на последствията от заболяването. От своя страна ищецът не е ангажирал доказателства, представляващи официални медицински документи, с които да установи здравословното си състояние преди 2013 г. и след това, включително към настоящия момент. Останалите трима свидетели са дали показания за впечатленията си (лични и споделени от други), относно впечатляващото качество на построени преди периода, предмет на исковата молба сгради. Тези показания дават известни основания да бъде прието, че [фирма] се е ползвало с добро име, но това обстоятелство е без значение, предвид вече мотивираната липса на пряка причинна връзка между твърдените неимуществени вреди и издадените от органите по приходите два незаконосъобразни ревизионни акта.

В обобщение на горното Съдът приема, че исковата молба от [фирма], така както е предявена, изцяло е неоснователна и недоказана, и като такава подлежи

на отхвърляне. Независимо от този изход на делото, на ответника не се дължи поисканото юрисконсултско възнаграждение. Съгласно § 6, ал. 1 ПЗР на ЗОДОВ (ДВ, бр. 94/2019 г.) разпоредбата на ал. 4, чл. 10 с.з., (нова) касаеща възможността ищецът да бъде осъден да заплати в полза на ответник – юридическо лице юрисконсултско възнаграждение, е приложима само за иски молби, предявени след 03.12.2019 г. Процесната искова молба е от 09.10.2017 г., поради което е релевантна хипотезата, очертана в разпоредбата на чл. 10, ал. 2 ЗОДОВ, досежно текста „...съдът осъжда ищеца да заплати разноските по производството“. Нормата е специална, по отношение тази на чл. 78, ал. 8, изр. първо ГПК, която не следва да се прилага субсидиарно. В хипотезата на чл. 10, ал. 2 ЗОДОВ, при отхвърлена искова молба, предявена преди 03.12.2019 г., в тежест на ищеца се присъждат само разноските по делото, в които обаче не се включва адвокатското или юрисконсултското възнаграждение.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2, вр. чл. чл. 203-205 АПК, вр. чл. 1 ЗОДОВ, Административен съд София - град, 14<sup>-ти</sup> състав

### **Р Е Ш И:**

**ОТХВЪРЛЯ** като неоснователна и недоказана исковата молба, вх. № 28411/09.10.2017 г. от управителя на „А. И.“ ОДД, срещу Национална агенция по приходите, за обезщетяване на имуществени и неимуществени вреди, в общ размер на 3 897 000 лева, причинени в резултат на отменени от директора на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ – С. Ревизионен акт № 1309437/29.11.2013 г. и Ревизионен акт № Р-2202-1404332-091-001/21.01.2015 г.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

**СЪДИЯ:**